

ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ
ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນາຖາວອນ

ວິວັດທະນາການ, ປະຫວັດຄວາມເປັນມາ
ຂອງທະນາຄານຢູ່ ສປປ ລາວ ແຕ່ລະໄລຍະ ຈາກມີກຳເນີດມາຮອດປະຈຸບັນ
ເນື່ອງໃນໂອກາດສະເຫລີມສະຫລອງວັນສ້າງຕັ້ງ ທະນາຄານຄົບຮອບ 35 ປີ
07/10/1968 - 07/10/2003

I. ປະເທດເຮົາໃນສະໄຫມສັກດີນາປົກຄອງ ຫລື ກ່ອນການກຳເນີດລະບົບ ທະນາຄານ (1893 ຄົນຫລັງ)

ດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຮູ້ກັນແລ້ວ ການຜະລິດທາງດ້ານວັດຖຸແມ່ນປັດໃຈຕັດສິນການຄົງຕົວ ແລະ ຂະຫຍາຍຕົວຂອງສັງຄົມ, ເມືອງລາວ ບູຮານກໍກຳເນີດຈາກພື້ນຖານການຜະລິດ. ໂດຍສະເພາະແມ່ນກະສິກຳ, ຫັດຖະກຳ ແລະ ການຕະຫລາດ ເຊິ່ງແຕ່ກ່ອນລາວເຮົາເອີ້ນວ່າ " ລາດ " ຄືກັບເມືອງອື່ນໆຂອງແຫຼມສຸວັນນະພູມອິນດູຈີນແຫ່ງນີ້. ອຳນາດເສດຖະກິດໃນເບື້ອງຕົ້ນໄດ້ຈຳກັດຢູ່ໃນມືຂອງເຈົ້າກົກເຈົ້າເຫລົ່າ, ໄດ້ໂຮມເຂົ້າກັນ ດ້ວຍການພົວພັນທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ການປົກຄອງຕົກເຂົ້າໃນກຳມີຂອງຫົວໜ້າກົກເຫລົ່າຂອງຊົນເຜົ່າໃດຫນຶ່ງ ເອີ້ນວ່າ “ ຊຸນ ” ຊຶ່ງມີທີ່ຕັ້ງຢູ່ນະຄອນຫລວງ ເຊັ່ນ: ສິບສອງພັນນາ, ສິບສອງຈຸໄທ, ຊຽງທອງຫລວງພະບາງ ມີຍົດເປັນເຈົ້າພະຍາ. ເຈົ້າຊຸນ ແລະ ເຈົ້າພະຍາ, ນີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ມີອຳນາດທາງດ້ານເສດຖະກິດເທົ່ານັ້ນ. ຫາກຍັງມີອຳນາດທາງດ້ານອຳນາດການປົກຄອງ, ມີທະຫານ, ມີສານ, ມີຄຸກ. ສ່ວນປະຊາຊົນເອີ້ນວ່າໄຜ່ເມືອງ, ໄດ້ມີດິນປູກຝັງເປັນຂອງຕົນເອງສ່ວນໃດສ່ວນຫນຶ່ງ, ການຜະລິດເວລານັ້ນ ຕົ້ນຕໍແມ່ນກະສິກຳເຊັ່ນ: ເຮັດນາ, ເຮັດ ໄຮ່, ການລ້ຽງສັດກໍ່ແມ່ນງົວຄວາຍ, ເປັດໄກ່, ຫ່ານ, ຫມູ, ສ່ວນຊ້າງແມ່ນປະເພດຍຸດທະສາດສຳຄັນຮັບໃຊ້ສົງຄາມ.

ທາງດ້ານຫັດຖະກຳກໍ່ມີການຂະຫຍາຍຕົວເຊັ່ນ: ຕີເງິນ, ຄຳ, ປັ້ນຫລໍ່, ເຄື່ອງປັ້ນດິນເຜົາ, ຈັກສານ, ຫັດຖະກຳຕຳຫຼກທໍໄຫມ, ຄວັດລວດລາຍ ແລະ ອື່ນໆ ຊຶ່ງສອງແສງເຖິງປະຫວັດສາດນັບ 1500 ປີ ເຖິງ 2500 ປີ ມາແລ້ວ ຢ່າງນ້ອຍກໍ່ແມ່ນຢູ່ໃນສັດຕະວັດທີ VI-VIII.

ສະພາບເສດຖະກິດຂອງອານາຈັກລາວລ້ານຊ້າງ (1373 - 1478) ໃນຮາດຊະການຟ້າງຸ່ມ ແລະ ພະຍາສາມແສນໄທ. ເພິ່ນໄດ້ເນັ້ນຫນັກຕໍ່ບັນຫາເສດຖະກິດ ເປັນຕົ້ນມີການຂະຫຍາຍກະສິກຳລ້ຽງສັດ ປູກຝັງເປັນຫຼັກ, ຮອງລົງມາແມ່ນຫັດຖະກຳ ແລະ ການແລກປ່ຽນວັດຖຸຕໍ່ວັດຖຸເຖິງທ້າຍສັດຕະວັດທີ XV (1373 - 1473) ການຂະຫຍາຍຕົວທາງດ້ານເສດຖະກິດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການລ້ຽງສັດ. ກໍ່ເຮັດໄປຕາມແບບປະຖົມປະຖານຄືທຸກຄອບຄົວຈະມີການລ້ຽງສັດຢ່າງນ້ອຍທີ່ສຸດກໍ່ 1 ເຖິງ 3 ປະເພດເຊັ່ນ: ຫມູ, ເປັດ, ໄກ່.

ດ້ານການຄ້າຂາຍກໍ່ແມ່ນຮັກສາເດີມຄື: ການຄ້າມີ 2 ພາກສ່ວນຄື: ພາກສ່ວນຄັງຫຼວງ ໄດ້ແກ່ສິນຄ້າຂອງເຈົ້າແຜ່ນດິນທີ່ໄດ້ເກັບວັດຖຸມາຈາກການເສຍສ່ວຍ ຫຼື ຫົວເມືອງບໍລິວານທັງຫຼາຍໃນອານາຈັກ ແລະ ນອກອານາຈັກ. ເຄື່ອງທີ່ໄດ້ມານັ້ນແມ່ນເຈົ້າແຜ່ນດິນຜູ້ດຽວມີສິດຄອບຄອງ, ຈະຂາຍໃຫ້ໃຜກໍ່ແລ້ວແຕ່ເພິ່ນ. ສິນຄ້າຕ່າງໆ ທີ່ຝໍ້ຄ້າຕ່າງດ້າວຕ້ອງການເວລານັ້ນແມ່ນ: ເຂົ້າ, ເກືອ, ງາຊ້າງ, ຂີ້ຄັງ, ຍານ, ຫມາກແຫນ່ງ, ຫນັງ ສັດ, ເຂົາກວາງ, ຄຳ, ເງິນ ແລະ ປະເພດເຄື່ອງປ່າທີ່ເອົາໄປເຮັດຢາ. ສິນຄ້າດັ່ງກ່າວບ່າວໄຜ່ບໍ່ມີສິດຊື້ຂາຍ ກັບຕ່າງດ້າວ. ຖ້າຫາກໄດ້ກໍ່ໄປຂາຍໃຫ້ຮາຊະການໃນລາຄາຖືກ ແລະ ໃຜຢາກໄດ້ກໍ່ໄປຊື້ນຳຮາຊະການໃນລາຄາແພງຈັກຫນ້ອຍ, ຄັງຫຼວງນີ້ຖືວ່າເປັນລາຍໄດ້ຕົ້ນຕໍໃນສະໄຫມນັ້ນ. ການຄ້າຂາຍອີກພາກສ່ວນຫນຶ່ງ ແມ່ນປະຊາຊົນທົ່ວໄປ ຊຶ່ງຄ້າຂາຍພາຍໃນ ແລະ ຢູ່ຕາມຊາຍແດນກໍ່ມີການແລກປ່ຽນວັດຖຸ ຫຼື ຂາຍເປັນເງິນກໍ່ມີ. ໃນສະໄຫມນັ້ນການໄປມາຫາສູ່ກັນ ຢູ່ຕາມຊາຍແດນອານາຈັກ ບໍ່ມີໃບຜ່ານແດນ, ຈະໄປໃສມາໃສແລ້ວແຕ່ຄວາມຕ້ອງການ. ສິນຄ້າ ຂອງປະຊາຊົນນຳໄປແລກປ່ຽນຊື້ຂາຍກໍ່ມີ: ເຂົ້າ, ງາ, ຖົ່ວ, ເກືອ, ແຜ່ນແພ ແລະ ເຄື່ອງໃຊ້ໃນ

ເຮືອນ, ເຄື່ອງມືກະສິກຳ, ຫາປາ, ລ່າເນື້ອ ເປັນຕົ້ນ.

ເວົ້າເຖິງເງິນຕາເວລານັ້ນ ແມ່ນຖືເອົາ “ ບາດ ” ເປັນຫົວໜ່ວຍ; ຕໍ່າກວ່າບາດແມ່ນມາສິກ, ລ່າ, ຕໍ່າສຸດ ແມ່ນເບ້ຍ, ສູງສຸດແມ່ນ ຮ້ອຍ. ເງິນຕາສະໄຫມນັ້ນ ມີລຳດັບຫົວໜ່ວຍນ້ຳຫນັກເປັນຂັ້ນຊັ່ງຮ້ອຍບາດ, ມາສິກ, ລ່າ ແລະ ເບ້ຍ ເຊັ່ນ:

- 12 ເບ້ຍ = 1 ລ່າ (ຕໍ່ມາເປັນເຜື້ອງ)
- 2 ລ່າ = 1 ມາສິກ ຫລື 24 ເບ້ຍ = 1 ມາສິກ
- 5 ມາສິກ = 1 ບາດ
- 10 ບາດ = 1 ຮ້ອຍ

ປະເພດເງິນທີ່ເອົາມາຫລໍ່ເປັນແທງ ມີຫລາຍລັກສະນະ ຄື: ເງິນຮາງ, ເງິນຕູ້, ເງິນຮ້ອຍ, ເງິນລາດເປັນຕົ້ນ.

ສະພາບເສດຖະກິດສະໄຫມອານາຈັກລາວລ້ານຊ້າງຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ແລະ ຕິຕ້ານການຮຸກຮານຂອງຕ່າງຊາດ (1481 - 1600).

ດ້ານເສດຖະກິດ ລາຍຮັບຂອງອານາຈັກລາວລ້ານຊ້າງເວລານັ້ນ ສ່ວນຫຼາຍໄດ້ມາຈາກການກະສິກຳ, ການປູກຝັງ, ລ້ຽງສັດ ເຊັ່ນ: ການປູກເຂົ້າເປັນຫຼັກ, ການລ້ຽງສັດ, ການລ່າສັດ, ການຫັດຖະກຳ ຊຶ່ງເປັນເສດຖະກິດແບບຄົວເຮືອນ ອີງໃສ່ທຳມະຊາດ, ປະຖົມປະຖານ ນອກຈາກນັ້ນ ກໍ່ໄດ້ມາຈາກການເກັບສ່ວຍ, ການແລກປ່ຽນສິນຄ້າ, ການຂາຍສິນຄ້າໃນຄັງຫຼວງ. ເວລານັ້ນ ທາງຮາຊະການຈະມີລະບຽບ ຄຳສັ່ງໃຫ້ເກັບສ່ວຍຈາກປະຊາລາດຊະດອນ, ພໍ່ຄ້າ ເປັນເງິນຄຳ ແລະ ວັດຖຸມີຄ່າ ໃຫ້ບັນດາເມືອງຕ່າງໆ ສົ່ງລາດຊະບັນນາການ ປີລະເທື່ອ ຫຼື 3 ປີ ຕໍ່ເທື່ອ, ນອນໃນເຄື່ອງບັນນາການນັ້ນຈະມີເງິນ, ຄຳ, ດອກໄມ້ເງິນ, ດອກໄມ້ຄຳ, ນໍ້າແຮດ, ງາຊ້າງ, ແຜ່ນແຜ, ຊ້າງ, ມ້າ, ເຂົາ ສັດ ແລະ ສິ່ງມີຄ່າອື່ນໆ ທີ່ຫາໄດ້ຢູ່ໃນເຂດແຕ່ລະເມືອງ. ນອກນີ້ກໍ່ມີ ເຂົ້າ, ຖົ່ວ, ງາ, ຫມາກໄມ້ຕ່າງໆ. ການແລກປ່ຽນຕັ້ງແຕ່ອານາຈັກລ້ານ ຊ້າງ, ໄດ້ມີການສ້າງສາຍສຳພັນກັບອານາຈັກອ້ອມຂ້າງ. ເຮັດໃຫ້ບົດບາດນັບມື້ສູງເດັ່ນຂຶ້ນ. ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີຫຼາຍຊົນຊາດ, ຊົນເຜົ່າມີການ ໄປມາຫາສູ່ຢູ່ຕາມຊາຍແດນ. ຈາກນັ້ນກໍ່ເກີດມີການແລກປ່ຽນຊື້ສິນຄ້າເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ບໍ່ໄດ້ຂາດ. ບັນດາສິນຄ້າທີ່ນຳມາແລກປ່ຽນ ຕົ້ນຕໍກໍ່ແມ່ນກະສິກຳ, ຫັດຖະກຳ, ເຄື່ອງປ່າຂອງດົງຕ່າງໆ. ການແລກປ່ຽນສ່ວນຫລາຍກໍ່ແມ່ນດຳເນີນໄປແບບເອກະຊົນ. ຖ້າເປັນເມືອງ ດ່ານທີ່ສຳຄັນທາງຮາຊະການກໍ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງດ່ານເກັບພາສີ, ເກັບຊື້ໃນລາຄາບັງຄັບ ເພື່ອເຂົ້າຄັງຫລວງ. ການແລກປ່ຽນເວລານັ້ນ ສ່ວນຫຼາຍຢູ່ ໃນລະຫວ່າງອານາຈັກ. ສະກັດກັ້ນການ ແຜ່ຂະຫຍາຍອິດທິພົນຂອງສັກດີນາຕ່າງຊາດ. ກໍ່ແມ່ນໄລຍະເວລາດຽວກັນນີ້. ປະຊາຊົນເຮົາກໍ່ ໄດ້ຄ່ອຍໆຮັບເອົາ ວັດທະນະທຳໃຫມ່ຂອງອານາຈັກພາຍນອກ.

ສະພາບເສດຖະກິດສະໄຫມອານາຈັກລ້ານຊ້າງສືບຕໍ່ຂະຫຍາຍຕົວ (1481 - 1540) ການຄ້າ ແລະ ຄັງຫຼວງໄປຄຽງຄູ່ກັບການ ຂະຫຍາຍທາງດ້ານກະສິກຳລ້ຽງສັດ ແລະ ຫັດຖະກຳອື່ນໆນັ້ນ ວຽກງານການຄ້າຂາຍແມ່ນໄດ້ເປັນປັດໃຈທີ່ສຳຄັນ, ຊຸກຍູ້ໃຫ້ການຜະລິດ ຂະຫຍາຍຕົວ, ນຳລາຍໄດ້ມາ ສູ່ຄອບຄົວ ແລະ ຄັງຫລວງ ຂອງປະເທດບໍ່ວ່າໃນອາດີດກໍ່ຄືປະຈຸບັນ ສະນັ້ນວຽກງານແລກປ່ຽນຊື້ຂາຍ ໃນ ສະໄຫມສັດຕະວັດທີ XVII ໃນສະໄຫມການປົກຄອງຂອງເຈົ້າສຸລິຍະວົງສາ ທຳມິກະລາດ, ໄດ້ມີຄວາມກ້າວໜ້າຄືກັບວຽກງານອື່ນໆ. ພວກຊາວນາ, ຊາວສວນ ໄດ້ມີສິດເສລີພາບ ແລະ ກາລະໂອກາດສ້າງສາການຄ້າຂາຍເວລານັ້ນ. ໄປຄຽງຄູ່ກັບການຄ້າຂາຍເອກະຊົນ (ປະຊາຊົນທົ່ວໄປ) ແລະ ການຄ້າຂາຍຂອງຫລວງ ຄືເຈົ້າສັກດີນາ. ແລ້ວການຄ້າຂາຍເອກະຊົນ ແມ່ນຢູ່ໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງຂອງສັກດີນາບົນ ພື້ນຖານລະບຽບກົດຫມາຍກ່ຽວກັບການຊື້ຂາຍ, ສິນຄ້າທີ່ນຳມາແລກປ່ຽນຊື້ຂາຍກໍ່ແມ່ນອາຫານການກິນ, ເຄື່ອງຫັດຖະກຳ, ເຄື່ອງປ່າ ຂອງດົງຕ່າງໆ ເວລານີ້ໄດ້ຈັດຕັ້ງໃຫ້ມີຜະແນກ ຄັງຫລວງ ຫລື ເອີ້ນວ່າ ຮາຊາໂກດ, ຜະແນກນີ້ ມີໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງທັງຫມົດຊັບສິມບັດຂອງ ອານາຈັກ. ລາຍໄດ້ແມ່ນມາຈາກການຊັກຄ່າສິນຄ້າເອີ້ນວ່າ " ງວດ " ເປັນເງິນສົດ ຫຼື ເປັນວັດຖຸ, ຄ່າຈອດເຮືອສິນຄ້າ, ຄ່າທຳ ຕົວຢ່າງ: ຜ້າມັດຫນຶ່ງຂາຍໃນລາຄາ 10,000 ຄຳ, ເກັບຄ່າທຳ 1,000 ຄຳ ຫລື ຜ້າຮ່າຫນຶ່ງກຳນົດໃຫ້ຂາຍ 1,000 ຄຳ ເກັບຄ່າທຳ 100 ຄຳ

ຫມາຍວ່າຊັກຄ່າ 10 ສ່ວນຮ້ອຍເທົ່ານັ້ນ, ນອກຈາກນັ້ນ ຍັງມີລາຍໄດ້ຈາກການເຊົ່າດິນປູກຝັງ, ລາຍໄດ້ຈາກການເກັບສ່ວຍ, ລາຍໄດ້ຈາກການປັບໄຫມຜູ້ຜ່າຜິນລະບຽບກົດຫມາຍ.

ໄປຄຽງຄູ່ກັນກໍ່ມີ ພະແນກຈໍາຫນ່າຍຂອງຫລວງ, ພະແນກນີ້ມີຫນ້າທີ່ຈ່າຍຊັບສົມບັດຂອງຫຼວງທັງເປັນເງິນສົດ ແລະ ວັດຖຸ, ຕາມການສັ່ງຈ່າຍຂອງກົມທໍາສັ່ງມາໃຫ້, ມີຫນ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງສິນ ຄໍາຂາອອກ - ຂາເຂົ້າ ແລະ ມີຫນ້າທີ່ແລກປ່ຽນສິນຄ້າຕາມຄໍາສັ່ງຂອງກົມທໍາ.

ສະພາບການດັ່ງກ່າວໄດ້ແກ່ຍາວມາຫລາຍສັດຕະວັດ. ອານາຈັກລາວລ້ານຊ້າງ ຈຶ່ງມີການຫັນປ່ຽນຕາມການເວລາທີ່ຫມູນວຽນປ່ຽນໄປເລື້ອຍຈົນເຖິງສັດຕະວັດທີ 19 ເມື່ອພວກຜະລັ່ງເຂົ້າມາຮຸກຮານອານາຈັກລ້ານຊ້າງຈຶ່ງຄ່ອຍໆມີການປ່ຽນແປງຈະແຈ້ງຫລາຍປະການດັ່ງນີ້:

II. ສະໄຫມປະເທດເຮົາຕົກເປັນເມືອງຂຶ້ນຂອງຝລັ່ງເສດ ຫລື ເວົ້າຢ່າງຫນຶ່ງແມ່ນສະໄຫມທີ່ປະຊາຊົນເຮົາ ທໍາການຕໍ່ສູ້ກັບພວກລ່າເມືອງຂຶ້ນແບບເກົ່າ ໄລຍະບໍ່ທັນມີເງິນກີບຂອງລາວ (1893 - 1945)

ເພື່ອເປັນການຮັກສາລະບອບສັກດີນາໄວ້ເປັນເຄື່ອງມືຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ການຮຸກຮານໃຫ້ພວກລ່າເມືອງຂຶ້ນແບບເກົ່າຄື ຈັກກະພັດຝລັ່ງເສດໄດ້ເຂົ້າມາຮຸກຮານ ແລະ ປົກຄອງລາວ ຫວັງເອົາລາວ ເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນ ໂດຍການເທິດທຸນໄວ້ລາດຊະບັນລັງ ແລະ ເຈົ້າຊີວິດລາວເປັນສາກບັງຫນ້າໃຫ້ແກ່ການຮຸກຮານຂອງພວກເຂົາ. ໃຫ້ຄົງຢູ່ກັບແອກຄອບຄອງຂອງຝລັ່ງເສດພວກລ່າເມືອງຂຶ້ນຝລັ່ງເສດ ໄດ້ນໍາເອົາເງິນກີບອິນດູຈີນ ຊຶ່ງພວກເຂົາ ໄດ້ຝົມອອກເປັນເງິນເຈ້ຍ ແລະ ເປັນໂລຫະເຊັ່ນ: ເງິນກີບຫົວຫນາມ, ເງິນອັດ, ເງິນບີ້ ມາຈໍາຫນ່າຍ ແລະ ໝູນວຽນຢູ່ໃນປະເທດລາວເຮົາ. ນັບແຕ່ປີ 1893 ເປັນຕົ້ນມາ ເງິນກີບອິນດູຈີນນີ້ ແມ່ນໃຊ້ຢູ່ທັງສາມປະເທດຄື ລາວ, ຫວຽດ, ຂະເຫມນ. ໃຫ້ມີຄວາມ ສະດວກສະບາຍໃນການລ້ຽງເກືອກອງທະຫານ ແລະ ອໍານາດການປົກຄອງ, ເວລານີ້ເສດຖະກິດມີການຂະຫຍາຍຕົວແດ່ ມີການແລກປ່ຽນຊື້ຂາຍກັນລະຫວ່າງຜູ້ຜະລິດ ແລະ ຜູ້ຊົມໃຊ້. ຊຶ່ງລາຍຮັບດ້ານງົບປະມານເວລານັ້ນຕົ້ນຕໍແມ່ນໄດ້ມາຈາກການເກັບເກນພາສີອາກອນເຊິ່ງມີບາງຕົວເລກ ດັ່ງນີ້:

- 1896 : 142.770 ກີບ
- 1897 : 182.384 ກີບ
- 1898 : 189.522 ກີບ
- 1899 : 201.409 ກີບ
- 1900 : 256.457 ກີບ

ໃນລາຍຮັບດັ່ງກ່າວນີ້ແມ່ນໄດ້ຈາກອາກອນການຂາຍຢາຜິນເຖິງ 30 - 40 % ຂອງລາຍໄດ້ທັງຫມົດ. ເວົ້າລວມແລ້ວເວລານີ້ປະເທດເຮົາກໍ່ຍັງບໍ່ທັນມີທະນາຄານ, ມີແຕ່ຄັງເງິນເທົ່ານັ້ນ.

III. ສະໄຫມທີ່ປະເທດເຮົາ ແລະ ປະຊາຊົນເຮົາລຸກຂຶ້ນຕໍ່ສູ້ຕໍານກັບການຮຸກຮານຂອງພວກລ່າເມືອງຂຶ້ນແບບເກົ່າ ແລະ ແບບໃຫມ່ຄື: ຈັກກະພັດອາເມລິກາ - ລຸກມີ. (1945 - 1975) ເລີ້ມມີການຈັດຕັ້ງທະນາຄານແຫ່ງຊາດລາວ ຂອງຮາດຊະອານາຈັກລາວ.

1. ໄລຍະແຕ່ປີ (1945 - 1975)

ພາຍຫລັງປະເທດລາວປະກາດເປັນເອກະລາດຈາກຝລັ່ງເສດໃນວັນທີ 12 ຕຸລາ ປີ 1945 ແລ້ວກະຊວງເສດຖະກິດການເງິນໄດ້ຝົມເງິນກີບລາວຂຶ້ນມາ ໂດຍໃຊ້ຊື່ວ່າເງິນກະຕ່າຍ 1945 - 1946 ປະເພດໃບ 50 - 20 ກີບ ໃຊ້ຊົ່ວຄາວເພື່ອເປັນເຄື່ອງມືຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ສັກດີນາລາວຈົນມາຮອດເດືອນ ທັນວາ ປີ 1951 ຕາມການຕົກລົງຂອງສະຖາບັນຝົມຈໍາຫນ່າຍເງິນຂອງສາມຊາດອິນດູຈີນ. ຈຶ່ງໄດ້ມາຕັ້ງທະນາບັດແຫ່ງຊາດລາວຂຶ້ນ ຮອດວັນທີ 25 ເດືອນທັນວາ ປີ 1954 ຈຶ່ງໄດ້ມີພະຣາຊະອົງການຂອງພະເຈົ້າຊີວິດແຫ່ງຣາຊະອານາຈັກລາວໃຫ້

ປ່ຽນຊື່ຈາກທະນາຄານບັດແຫ່ງຊາດລາວ ມາເປັນ ທະນາຄານແຫ່ງຊາດລາວ (ຝ່າຍຫຼັງຈາກປະເທດຊາດໄດ້ຮັບເອກະລາດ ຫລຸດຜົນຈາກ ການເປັນເມືອງຂຶ້ນຂອງຝຣັ່ງເສດ) ຊຶ່ງມີສໍານັກງານໃຫຍ່ຕັ້ງຢູ່ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ ໂດຍແມ່ນທ່ານ ຜູ້ຍ ບັນຍາ ເປັນຜູ້ວ່າການປະຕິບັດ ຕາມສັນຍາເຊີແນວກ່ຽວກັບລາວຈັກກະພັດຝຣັ່ງຖອນກັບຄືນປະເທດ, ຍອມຮັບຮູ້ຄວາມເປັນເອກະລາດຂອງສາມຊາດອິນດູຈີນ ລາວ, ຫວຽດນາມ, ຂະແມ. ຈາກນັ້ນ ບັນດາກຳລັງຮັກຊາດ ກໍ່ໄດ້ຂຶ້ນເມືອເຕົ້າໂຮມ ຢູ່ສອງແຂວງຊຳເໜືອ ແລະ ຜຶ້ງສາລີບໍ່ພໍ່ເທົ່າໃດ ຈັກກະພັດ ອາເມລິກາ ແລະ ລູກມີກໍບຸກໂຈມຕີ ສອງແຂວງຂອງຝ່າຍປະເທດລາວຢ່າງບັງອາດເປີດແປນ, ມ້າງເຜສັນຍາເຊີແນວ ປີ 1954 ກ່ຽວກັບ ລາວ, ຈຸດປະສົງຂອງການຈັດຕັ້ງທະນາຄານ ແຫ່ງຊາດລາວຂຶ້ນໃນເວລານັ້ນ ກໍ່ເພື່ອເປັນເຄື່ອງມືຮັບໃຊ້ການຮຸກຮານຂອງຈັກກະພັດລ່າ ເມືອງຂຶ້ນແບບເກົ່າ ແລະ ໃໝ່ພ້ອມດ້ວຍລູກແຫລ່ງຕີນມືຂອງມັນ, ແນໃສ່ປາບປາມບັນດາກຳລັງຮັກຊາດ ຫລືວ່າ ຝ່າຍປະເທດລາວ, ທັງ ເປັນການໂຕ້ຖອກການຊ່ວຍເຫລືອຂອງ ພວກຈັກກະພັດ ແລະ ນາຍທິນຕ່າງຊາດລ້ຽງເກືອກົງຈັກອໍານາດການປົກຄອງຫຸ່ນຂາຍຊາດ ເພື່ອ ຕ້ານກັບຂະບວນການຮັກຊາດຂອງປະຊາຊົນລາວບັນດາເຜົ່ານັ້ນເອງ ເວລານີ້ ອາເມລິກາໄດ້ທຸ້ມເທການຊ່ວຍເຫລືອທາງດ້ານພາລາທິການ ເງິນຄໍາ, ອາວຸດຍຸດໂທປະກອນພ້ອມດ້ວຍທີ່ປຶກສາທາງທະຫານເຂົ້າມາລາວຢ່າງຫລວງຫລາຍເພື່ອຊ່ວຍຝຣັ່ງ ຄິດເປັນເງິນເຖິງ 945 ລ້ານ ໂດລາ ແນໃສ່ຕ້ານກັບການປະຕິວັດ, ເວລານີ້ຢູ່ເບື້ອງ 10 ແຂວງ ພວກຈັກກະພັດປົກຄອງ ກໍ່ແມ່ນອີງອາໄສການຊ່ວຍເຫລືອຂອງອາເມລິ ກາເປັນຕົ້ນຕໍ ເພື່ອມາຊ່ວຍໃຫ້ເງິນກີບຂອງລາວມີຄວາມໝັ້ນຄົງ, ສໍາລັບຜູ້ບໍລິຫານທະນາຄານເວລານີ້ ແມ່ນ ທ່ານ ອຸດົງ ສຸວັນນະວົງ ເປັນ ຜູ້ວ່າການທະນາຄານແຫ່ງຊາດລາວ ສ່ວນກຳລັງຝ່າຍປະເທດລາວຢູ່ສອງແຂວງ ກໍ່ແມ່ນໃຊ້ເງິນກີບແບບດຽວກັບຝ່າຍກົງກັນຂ້າມ ແລະ ກໍ່ ອາໄສການຊ່ວຍເຫລືອຂອງປະເທດສັງຄົມນິຍົມຈໍານວນໜຶ່ງທາງດ້ານພາລາທິການເຊັ່ນ: ເຄື່ອງອຸປະໂພກ, ບໍລິໂພກ, ອາວຸດຍຸດໂທ ປະກອນຮັບໃຊ້ໃຫ້ການຕໍ່ສູ້ຂອງຕົນ.

2. ໄລຍະແຕ່ປີ (1957 - 1959)

ແມ່ນເປັນປີທີ່ປະຕິບັດສັນຍາສະຫງົບເສີກ, ປະຕິບັດຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງຊາດລວມລາວຄັ້ງທີ 1 ເວລານີ້ວຽກງານທະນາຄານ ແມ່ນມີການຂະຫຍາຍຕົວແຕ່ເລັກນ້ອຍ. ມີການຈັດຕັ້ງລະບົບຄັງເງິນຢູ່ໃນບາງແຂວງຂອງປະເທດ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຢູ່ບັນດາແຂວງທີ່ເປັນ ຕົວເມືອງໃຫຍ່.

3. ໄລຍະແຕ່ປີ (1959 - 1961)

ເປັນໄລຍະທີ່ກອງທັບ ແລະ ປະຊາຊົນເຮົາ ຫັນທິດຕໍ່ສູ້ດ້ວຍກຳລັງອາວຸດຕ້ານກັບຈັກກະພັດອາເມລິກາ ແລະ ລູກມີ ກະຕ່າຍ, ຜູ້ຍ ຊະນະນິກອນ ທີ່ທຳລາຍສັນຍາເຊີແນວກ່ຽວກັບລາວ. ເວລານີ້ລະບົບທະນາຄານກໍ່ແມ່ນຮັກສາໃນສະພາບອັນເກົ່າ, ເງິນຕາກໍ່ຍັງແມ່ນເງິນ ສະກຸນດຽວໃນທົ່ວປະເທດລາວຂອງພວກເຮົາ.

4. ໄລຍະແຕ່ປີ (1962 - 1964)

ເປັນປີທີ່ປະຕິບັດສັນຍາສະຫງົບເສີກ, ປະຕິບັດຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງຊາດ ລວມລາວຄັ້ງທີ 2 ໂດຍການຈັດຕັ້ງລັດຖະບານ ປະສິມ 3 ຝ່າຍຄື: ຝ່າຍແນວລາວຮັກຊາດ, ຝ່າຍເປັນກາງຮັກຊາດ ແລະ ຝ່າຍຮາຊະອານາຈັກລາວ. ເວລານີ້ປະເທດເຮົາໄດ້ເລີ່ມແບ່ງອອກ ເປັນສອງເຂດປົກຄອງຢ່າງຈະແຈ້ງຄື: ເຂດໜຶ່ງແມ່ນເຂດຄວບຄຸມຂອງຝ່າຍວຽງຈັນ ຫຼື ຝ່າຍຮາຊະອານາຈັກລາວ ແລະ ອີກຝ່າຍໜຶ່ງແມ່ນ ຝ່າຍກຳລັງເປັນກາງຮັກຊາດ ແລະ ແນວລາວຮັກຊາດ ຊຶ່ງຝ່າຍຮາຊະອານາຈັກລາວແມ່ນຕັ້ງຢູ່ວຽງຈັນ ມີທະນາຄານແຫ່ງຊາດລາວຕັ້ງຢູ່ ແລ້ວ, ສ່ວນຝ່າຍກຳລັງເປັນກາງຮັກຊາດ ແລະ ແນວລາວຮັກຊາດແມ່ນມີສູນກາງຕັ້ງຢູ່ຄັງໄຂ ແຂວງ ຊຽງຂວາງ ເວລານີ້ເວົ້າເຖິງລະບົບ ເງິນຕາຢູ່ປະເທດເຮົາແມ່ນມີສອງປະເພດເງິນທີ່ຈາລະຈອນຄື: ເງິນກີບວຽງຈັນ ເຊິ່ງພິມແຕ່ກ່ອນ ແລະ ເງິນກີບຄັງໄຂ ຊຶ່ງເປັນເງິນຂອງ ລັດຖະບານປະສິມ 3 ຝ່າຍ. ແຕ່ເງິນດັ່ງກ່າວນີ້ສ່ວນໃຫຍ່ຈະຈາລະຈອນຢູ່ໃນເຂດຄວບຄຸມຂອງບັນດາກຳລັງຮັກຊາດ (ເຂດປົດປ່ອຍ) ໄປ ຄຽງຄູ່ກັບເງິນວຽງຈັນທີ່ໝູນວຽນຢູ່ແລ້ວ ແຕ່ຢູ່ເບື້ອງເຂດປົດປ່ອຍກໍ່ຍັງບໍ່ທັນມີທະນາຄານເທື່ອ ມີແຕ່ຄັງເງິນເທົ່ານັ້ນ ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນປີ 1961 ຢູ່ຄັງໄຂ ແຂວງຊຽງຂວາງ ໂດຍແມ່ນທ່ານ ສີສະຫວາດ ສີສານ ເປັນອະທິບໍດີຄັງເງິນ ແຕ່ງຕັ້ງໂດຍນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ເຈົ້າສຸວັນນະ

ພູມາ. ຄັງເງິນຂອງລັດຖະບານປະສົມແມ່ນສ້າງຕັ້ງພາຍຫລັງພິມເງິນກີບຄັງໄຂໃບ 50 ກີບ ມາຈໍລະຈອນໃນເຂດປົດປ່ອຍ ມີຈໍານວນທັງໝົດ 750 ລ້ານກີບ ເພື່ອຮັບໃຊ້ກໍາລັງແນວລາວຮັກຊາດ ແລະ ກໍາລັງເປັນກາງຮັກຊາດ.

5. ໄລຍະແຕ່ປີ (1954 - 1973)

ແມ່ນເປັນປີທີ່ຈັກກະພັດອາເມລິກາ ແລະ ລູກມື ມ້າງເຜສັນຍາລວມລາວ ແລະ ຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງຊາດ ເພີ່ມທະວີສິ່ງຄາມພິເສດຢູ່ລາວຂຶ້ນສູ່ລະດັບສູງ. ບັນດາກໍາລັງຮັກຊາດຍິ່ງຕີຍິ່ງໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ. ປົດປ່ອຍດິນແດນໄດ້ 2/3 ຂອງປະເທດ ແລະ ເຂດປົດປ່ອຍໄດ້ຕິດລຽນແຕ່ເໜືອເຖິງໃຕ້. ປົດປ່ອຍເອົາພົນລະເມືອງໄດ້ເກືອບເຄິ່ງໜຶ່ງຂອງປະເທດ. ເວລານີ້ປະເທດເຮົາໄດ້ແບ່ງອອກເປັນສອງເຂດຄື: ເຂດຄວບຄຸມຂອງຝ່າຍວຽງຈັນ ຫລື ຝ່າຍຮາຊະອານາຈັກລາວ ແລະ ອີກເຂດໜຶ່ງແມ່ນເຂດປົດປ່ອຍຂອງບັນດາກໍາລັງຮັກຊາດ. ເວົ້າເຖິງວຽກງານທະນາຄານ ເວລານີ້ ໄດ້ຜັນແປໄປດັ່ງນີ້:

ກ. ຢູ່ເຂດຄວບຄຸມຂອງຝ່າຍຮາຊະອານາຈັກລາວ ຫລື ຝ່າຍວຽງຈັນ:

ແມ່ນມີທະນາຄານແຫ່ງຊາດລາວທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງໃນເມື່ອກ່ອນນັ້ນສືບຕໍ່ມາເລີຍ ແລະ ນໍາໃຊ້ເງິນກີບວຽງຈັນ ເປັນສະກຸນເງິນທີ່ໝູນວຽນຢູ່ໃນເຂດຂອງຕົນ. ນອກຈາກນັ້ນແມ່ນເງິນຊ່ວຍເຫຼືອຂອງອາເມລິກາເປັນກໍາລັງດັນ ຊ່ວຍໝູນໃຫ້ເງິນກີບວຽງຈັນ, ຮັບປະກັນການໃຊ້ຈ່າຍຕ່າງໆ. ເວລານີ້, ທະນາຄານແຫ່ງຊາດລາວໄດ້ມີການຂະຫຍາຍຕົວໂດຍການສ້າງຕັ້ງສາຂາຢູ່ຕ່າງແຂວງຈໍານວນໜຶ່ງຄື: ຢູ່ປາກເຊ ແຂວງຈໍາປາສັກ ແລະ ຫລວງພະບາງ. ນອກຈາກນັ້ນເປັນລະບົບຄັງເງິນປະຈໍາແຂວງ. ຄຽງຄູ່ກັບທະນາຄານແຫ່ງຊາດ, ແລ້ວກໍ່ຍັງມີທະນາຄານ ເອກະຊົນນາຍທົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດຈໍານວນໜຶ່ງ ເຊັ່ນ:

- + ທະນາຄານ ອິນດູຈີນ
- + ທະນາຄານ ໂຕກິໂອ
- + ທະນາຄານລາວ ພານິດພັດທະນາ
- + ທະນາຄານ ພັດທະນາແຫ່ງຮາຊະອານາຈັກລາວ
- + ທະນາຄານ ລາວວຽງ

ຊຶ່ງບັນດາທະນາຄານເຫລົ່ານີ້ ທັງໝົດແມ່ນຕັ້ງຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນ. ບໍ່ທັນມີສາຂາຢູ່ຕ່າງແຂວງເທື່ອ.

- ເວົ້າເຖິງດ້ານການຈັດຕັ້ງກໍ່ແມ່ນມີການຂະຫຍາຍຕົວ ເປັນຕົ້ນແມ່ນການປະກອບພະນັກງານສະເພາະພະນັກງານແຫ່ງຊາດລາວກໍ່ມີພະນັກງານປະກອບນັບຮ້ອຍຄົນ ຊຶ່ງພະນັກງານສ່ວນຫລາຍມີຄວາມຮູ້ ແລະ ປະສົບການໃນຫລາຍດ້ານ, ມີລະບຽບການຫລາຍອັນໄດ້ວາງອອກຄົບຊຸດ.

- ການປະກອບພາຫະນະອຸປະກອນຮັບໃຊ້ ແມ່ນຄົບຖ້ວນພຽງພໍສົມຄວນ. ທຽບໃສ່ຍຸກສະໄໝນັ້ນ, ອາດເວົ້າໄດ້ວ່າຖືກຕາມລະບົບມາດຕະຖານ.

- ດ້ານວິຊາການແມ່ນອຸດົມສົມບູນຫລາຍຮູບຫລາຍສີ, ມີການໄລ່ລຽງຕົ້ນທຶນ, ກໍາໄລ, ການລະດົມທຶນ, ການນໍາໃຊ້ທຶນຕາມກົນໄກທຸລະກິດ, ຍົກເວັ້ນທະນາຄານ ແຫ່ງຊາດລາວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ບໍ່ໄລ່ລຽງທຸລະກິດ ຄືກັບທະນາຄານທຸລະກິດເອກະຊົນ.

ຂ. ຢູ່ເຂດປົດປ່ອຍຂອງບັນດາກໍາລັງຮັກຊາດ: (ທະນາຄານຂອງເຂດປົດປ່ອຍ)

ເພື່ອຕອບສະໜອງກັບຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງພາລະກິດຕໍ່ສູ້ປົດປ່ອຍຊາດຍາດເອົາໄຊຊະນະຢ່າງສົມບູນ, ເຮັດສໍາເລັດການປະຕິວັດຊາດປະຊາທິປະໄຕໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດນັ້ນ. ກອງປະຊຸມຄົບຄະນະຂອງ ສູນກາງພັກປະຊາຊົນລາວຄັ້ງທີ 3 ສະໄໝທີ I ໄດ້ວາງມະຕິອອກໃນເດືອນ 3 ປີ 1966 ວ່າດ້ວຍການສ້າງ ເຂດປົດປ່ອຍໃຫ້ກາຍເປັນລັດໜຶ່ງທີ່ມີລັກສະນະເອກະລາດ ເປັນເຈົ້າຕົນເອງໃນທຸກດ້ານເທື່ອລະກ້າວຢ່າງໜັກແໜ້ນ. ເປັນຕົ້ນແມ່ນນະໂຍບາຍທາງດ້ານການເງິນຂອງເຂດປົດປ່ອຍ, ໂດຍປະຕິບັດຈິດໃຈດັ່ງກ່າວ ຄະນະກໍາມະການສູນກາງແນວລາວຮັກຊາດ ຈຶ່ງໄດ້ກະກຽມເງື່ອນໄຂໃນການສ້າງຕັ້ງຄັງເງິນຢູ່ໃນເຂດປົດປ່ອຍ. ຜ່ານການກະກຽມມາເປັນໄລຍະເວລາໜຶ່ງຈົນມາຮອດວັນທີ 07/10/1968 ຄະນະປະຈໍາສູນກາງແນວລາວ ຮັກຊາດ ຈຶ່ງໄດ້ມີ ມະຕິຕົກລົງສ້າງຕັ້ງຄັງເງິນສູນກາງຂຶ້ນທີ່ຖໍ້າ

ຫ້ອງເສດຖະກິດການເງິນ ເຊິ່ງແມ່ນຖານທີ່ໜັ້ນປະຕິວັດ ເມືອງ ວຽງໄຊ, ແຂວງຫົວພັນ. ເພື່ອພົມຈຳໜ່າຍເງິນກົບປົດປ່ອຍເປັນການທົດລອງ. ທັງເປັນການສ້າງຜົນງານຂ້າມປັບຕ້ອນວັນປະກາດເອກະລາດ 12 ຕຸລາ ຄົບຮອບ 23 ປີ (12/10/1945 -12/10/1968) ການສ້າງຕັ້ງໃນເບື້ອງຕົ້ນໃສ່ຊື່ວ່າ “ຄັງເງິນສູນກາງ” ໂດຍໄດ້ແບ່ງອອກປັນສອງພາກສ່ວນຄື: ຄັງເງິນພິເສດ ແລະ ຄັງເງິນສູນກາງ ເຊິ່ງຂຶ້ນກັບການຊີ້ນຳຂອງຄະນະປະຈຳສູນກາງແນວລາວຮັກຊາດ ແລະ ຄະນະຫ້ອງເສດຖະກິດການເງິນ. ການພົມຈຳໜ່າຍໃນເບື້ອງຕົ້ນຢູ່ເຂດປົດປ່ອຍນັ້ນກໍ່ຍັງມີເງິນກົບວຽງຈັນ ແລະ ເງິນຄັງໄຂຈໍລະຈອນຄຽງຄູ່ກັນໄປ, ຈຸດປະສົງ ແລະ ເປົ້າໝາຍຂອງການສ້າງຕັ້ງຄັງເງິນ ຫຼືວ່າທະນາຄານເພື່ອເປັນພາຫະນະເຄື່ອງມືຮັບໃຊ້ແກ່ການຕໍ່ສູ້ກູ້ຊາດຂອງປະຊາຊົນເຮົາທັງເປັນ ການແກ້ໄຂຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງພະນັກງານ, ທະຫານ, ຕຳຫຼວດ ແລະ ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າໃນເຂດປົດປ່ອຍຂອງກຳລັງຮັກຊາດ ກະຕຸກຊຸກຍູ້ເສດຖະກິດໃນເຂດປົດປ່ອຍໃຫ້ຂະຫຍາຍຕົວ ດ້ວຍຈິດໃຈກຸ້ມຕົນເອງ, ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງດ້ວຍຕົນເອງເທື່ອລະກ້າວຢ່າງໜັກແໜ້ນ. ເມື່ອເຫັນວ່າ ການພົມຈຳໜ່າຍເງິນກົບປົດປ່ອຍມີຜົນດີຫຼາຍດ້ານສູນກາງ ແນວລາວຮັກຊາດຈຶ່ງໄດ້ຕົກລົງຂະຫຍາຍຄັງເງິນໄປ ທົ່ວເຂດປົດປ່ອຍຂອງກຳລັງຮັກຊາດຢ່າງເປັນລະບົບໃນເດືອນ 12/1968 ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍ: ຄັງເງິນແຂວງຫົວພັນ, ຊຽງຂວາງ, ຫຼວງພະບາງ, ອຸດົມໄຊ, ຫຼວງນໍ້າທາ, ຜົ້ງສາລີ, ບໍລິຄຳໄຊ ຫຼື ສະຫະ 90 ໃນເມື່ອກ່ອນ (ແຂວງບໍລິຄຳໄຊໃນປະຈຸບັນ) ນອກນັ້ນຍັງມີ ຄັງເງິນແຂວງຄຳມ່ວນ, ສະຫວັນນະເຂດ ສ່ວນຢູ່ເຂດປົດປ່ອຍທາງ ພາກໃຕ້ ແມ່ນໄດ້ຈັດຕັ້ງຕາມຫຼັງ ເພາະການຕິດຕໍ່ພົວພັນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ພາຍຫຼັງສ້າງຕັ້ງຄັງເງິນແຂວງ ຕ່າງໆຂອງເຂດປົດປ່ອຍແລ້ວກໍ່ໄດ້ພົມຈຳໜ່າຍເງິນກົບປົດປ່ອຍທົ່ວທັງໝົດເຂດປົດປ່ອຍ ຄຽງຄູ່ກັບເງິນກົບວຽງຈັນ ແລະ ຄັງເງິນໄຂ, ຈົນຮອດປີ 1969 ສູນກາງແນວລາວຮັກຊາດຈຶ່ງໄດ້ຕົກລົງຕໍ່ສູ້ເງິນຕາກັບສັດຕູໂດຍການກວດລ້າງເງິນກົບວຽງຈັນ ແລະ ເງິນກົບຄັງໄຂອອກຈາກເຂດປົດປ່ອຍຂອງກຳລັງຮັກຊາດຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ມີພຽງແຕ່ເງິນກົບປົດປ່ອຍເທົ່ານັ້ນທີ່ໝູນວຽນຢ່າງເປັນເອກະລາດອັນໜຶ່ງອັນດຽວ. ສຳລັບຜູ້ບໍລິຫານເວລານັ້ນມີທ່ານທອງຈັນ ອຸປະລາວັນ ຫົວໜ້າຫ້ອງການເງິນເປັນຫົວໜ້າທະນາຄານສູນກາງ ແລະ ມີຄະນະຊ່ວຍວຽກຄື: ທ່ານ ສີສະຫວາດ ສີສານ ເປັນຮອງຫົວໜ້າທະນາຄານສູນກາງ, ທ່ານ ອຸດອນ ພິນເສນາ ເປັນຫົວໜ້າທະນາຄານພິເສດ. ເວົ້າເຖິງການສ້າງຕັ້ງຄັງເງິນຢູ່ເຂດປົດປ່ອຍແມ່ນມີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນຫຼາຍດ້ານ. ເພາະຢູ່ໃນພາວະສົງຄາມທາງອາກາດ ແລະ ໜ້າດິນຂອງອາເມລິກາ ແລະ ລູກມື, ຄັງເງິນຕ້ອງໄດ້ຢູ່ປ່າຢູ່ຖ້ຳເລິກ, ດົງໜ້າ. ເພື່ອຄວາມປອດໄພທາງດ້ານຊີວິດ ແລະ ຊັບສິນການປະກອບພະນັກງານການເງິນ, ແຜນການ, ການຄຳ, ຄົມມະນາຄົມຂົນສົ່ງ ໃນຖ້ຳດຽວກັນສ່ວນແຂວງຕ່າງໆກໍ່ມີແຂວງໜຶ່ງປະມານ 7-8 ຄົນ ວິຊາການແທນແມ່ນແຂວງລະ 3 - 4 ຄົນເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຮຽນມາຈາກຫວຽດນາມ (ລະດັບຊັ້ນຕົ້ນ) ພະນັກງານຂອງທະນາຄານຂອງຝ່າຍປະເທດລາວບໍ່ພຽງແຕ່ຕ້ານກັບສັດຕູຜູ້ຮຸກຮານ ເຂົ້າໃນເຂດປົດປ່ອຍເຊັ່ນ: ໄປລຳລຽງອອກແນວໜ້າ ກຳປູນຕິສັດຕູເພື່ອຮັກສາຄັງສາງຂອງຕົນ, ບາງຄົນຈົນເຖິງບາດເຈັບຍ້ອນສູ້ຮົບ ຕົວຢ່າງຢູ່ທະນາຄານແຂວງຊຽງຂວາງ ໃນບັນຮົບ ກຸ້ມກຽດ ມີ 1 ສະຫາຍຖືກບາດເຈັບຍ້ອນສູ້ຮົບປ້ອງກັນຄັງສາງ ແລະ ຫົບເງິນບໍ່ໃຫ້ຕົກເຂົ້າໃນກຳມີຂອງສັດຕູ ແລະ ມີພະນັກງານຈຳນວນໜຶ່ງກໍ່ໄດ້ເສຍຊີວິດ ຍ້ອນໄປເຮັດໜ້າທີ່ວິຊາສະເພາະ ຖືກສັດຕູລັດຂ້າ ລັດຍິງ ແລະ ກໍລະນີອື່ນໆ. ທັງໝົດລ້ວນແຕ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຈິດໃຈຮັກຊາດຮັກບ້ານເກີດເມືອງນອນ, ຄຽດແຄ້ນ ແລະ ບໍ່ຍອມຈຳນົນຕໍ່ສັດຕູຜູ້ຮຸກຮານ, ປະກອບສ່ວນຍາດເອົາໄຊຊະນະລວມມາໃຫ້ການປະຕິວັດ ເວົ້າລວມ ແລະ ຂະແໜງການຂອງທະນາຄານ ເວົ້າສະເພາະ.

- ເວົ້າເຖິງການປະກອບວັດຖຸເຕັກນິກ ບໍ່ມີຫຍັງ ເຖິງວ່າມີກໍ່ແບບປະຖົມປະຖານທີ່ສຸດ, ສ່ວນຫລາຍໃຊ້ແຮງງານຄົນເປັນຕົ້ນຕໍເຊັ່ນ: ການຮັບ, ຈ່າຍເງິນ, ການຄິດໄລ່, ການມ້ຽນມັດເງິນຄຳ ກໍ່ມີແຕ່ຫົບເຫລັກທຳມະດາ, ລະບົບຄັງສາງແມ່ນເຮັດເອົາເອງ, ລົດລາງພາຫະນະບໍ່ມີສະເພາະເພື່ອຮັບໃຊ້ການຂົນຍ້າຍເງິນ, ອາໄສພາຫະນະລວມຂອງກຸ່ມເສດຖະກິດ ຫຼື ກອງລຳລຽງຂອງສູນກາງແຂວງ ຫຼື ລົດຮັບໃຊ້ການທະຫານ. ການຕິດຕໍ່ພົວພັນລະຫວ່າງຄັງເງິນສູນກາງ ແລະ ແຂວງ ພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ເປັນຕົ້ນການສົ່ງຈ່າຍເງິນສ່ວນຫລາຍແມ່ນຜ່ານລະບົບສື່ສານກົດລັບ ເພື່ອເປັນໃຈກາງໃນການພົວພັນ ເພາະຕ້ອງຮັກສາຄວາມລັບຫລາຍຢ່າງ. ການດຳເນີນດ້ານວິຊາສະເພາະບໍ່ມີຫຍັງພໍເທົ່າໃດ ເປັນຕົ້ນການລະດົມແຫຼ່ງທຶນກໍ່ບໍ່ທັນມີ, ການນຳໃຊ້ທຶນກໍ່ບໍ່ທັນໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວສ່ວນຫລາຍແມ່ນເອົາເງິນໃຫ້ຢືມເພື່ອໃຫ້ການຄຳຊື້ເຄື່ອງຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ເຄື່ອງສິນເສີກຈາກການເງິນ ເຮັດແບບບໍລິຫານເກື້ອກູນ ບໍ່ມີການໄລ່ລຽງ, ລາຍຮັບເງິນສິດຕິນຳ ທີ່ມອບເຂົ້າທະນາຄານ ກໍ່ມີແຕ່ເງິນຂາຍສິນຄ້າຂອງຮ້ານຄ້າລັດ ແລະ ລວມໝູ່ຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງ. ໜ້າທີ່ຕົ້ນຕໍຂອງຄັງເງິນ ແລະ ທະນາຄານ ໃນເບື້ອງ

ຕົ້ນແມ່ນຮັບໃຊ້ການເບີກຈ່າຍງົບປະມານບໍລິຫານຮັບໃຊ້ແນວໜ້າ, ແນວຫລັງ, ຕົກມາຮອດວັນທີ 21 ເດືອນ ກຸມພາ ປີ 1973-1974 ເມື່ອສັນຍາລວມລາວຄັ້ງທີ 3 ໄດ້ເຊັນກັນ. ສິ່ງຄາມທາງອາກາດຂອງອາເມລິກາຕໍ່ເຂດປົດປ່ອຍໄດ້ຢຸດຕິລົງ, ເວລານີ້ ການຄັງເງິນກໍ່ ຂະຫຍາຍຕົວແຕ່ສູນກາງແນວລາວຮັກຊາດ ຈຶ່ງໄດ້ປ່ຽນຊື່ຈາກຄັງເງິນ ມາເປັນ ທະນາຄານປະເທດລາວ ຊຶ່ງມີທະນາຄານສູນກາງ, ທະນາຄານພິເສດ, ທະນາຄານແຂວງ ສຳນັກງານອົງການຕ່າງໆ ນັບທັງທະນາຄານກໍ່ໄດ້ຍົກຍ້າຍອອກຈາກປ່າດົງ, ຖ້ຳເຫວ ມາຢູ່ນອກ ກາງແຈ້ງ ເວລານີ້ ການເຄື່ອນໄຫວກໍ່ແມ່ນສະດວກສະບາຍກວ່າເກົ່າ, ທະນາຄານ ກໍ່ມີສະຖານທີ່ບ່ອນເຮັດວຽກຕ່າງຫາກແຍກຈາກ ພາກສ່ວນຕ່າງໆຢ່າງຈະແຈ້ງ. ຂອບເຂດການເຄື່ອນໄຫວ ກໍ່ກວ້າງຂວາງ, ມີການລະດົມທຶນເງິນຝາກປະຢັດ ມີການປ່ອຍເງິນໃຫ້ກູ້ຢືມ ຮັບໃຊ້ການຜະລິດຕ່າງໆ ເຮັດໃຫ້ໃບໜ້າຂອງເຂດປົດປ່ອຍນັບວັນປ່ຽນແປງ ແລະ ເຂັ້ມແຂງເທື່ອລະກ້າວ. ການຈັດຕັ້ງທະນາຄານປະເທດ ລາວ ກໍ່ໄດ້ຂະຫຍາຍສາຂາຂອງຕົນຢູ່ໃນ 5 ແຂວງທາງ ພາກໃຕ້ເຊັ່ນ: ແຂວງສາລະວັນ, ແຂວງຕາເວັນອອກ, ແຂວງບໍລິເວນ, ແຂວງ ອັດຕະປື ແລະ ແຂວງສີມັດທະນີ ການປະກອບພະນັກງານກໍ່ເພີ່ມຂຶ້ນ ເລີ່ມມີພະນັກງານຊັ້ນກາງທີ່ຮຽນຈົບມາຈາກຫວຽດນາມຫລາຍແດ່.

6. ໄລຍະການປະຕິບັດສັນຍາສະຫງົບເສີກ. ສ້າງຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງຊາດ ລວມທັງຄັ້ງທີ 3 (1973 - 1975):

ໂດຍປະຕິບັດຈິດໃຈຂອງສັນຍາ ແລະ ອານຸສັນຍາສະຫງົບເສີກ ສ້າງຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງຊາດຊຶ່ງໄດ້ລົງນາມກັນ ໃນວັນທີ 21 ກຸມພາ ປີ 1973 ທີ່ນະຄອນວຽງຈັນ ໄດ້ຈັດຕັ້ງລັດຖະບານປະສົມ ແລະ ຄະນະມົນຕີປະສົມການເມືອງແຫ່ງຊາດຂຶ້ນ. ເພື່ອກະກຽມ ເງື່ອນໄຂໃຫ້ແກ່ການຍຶດອຳນາດການປົກຄອງໃນທົ່ວປະເທດ. ປະຕິບັດຈິດໃຈດັ່ງກ່າວ ບັນດາກຳລັງຮັກຊາດ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍກຳລັງ ທະຫານ ແລະ ຕຳຫຼວດ ພ້ອມດ້ວຍພະນັກງານຂັ້ນສູງ, ຂັ້ນກາງ, ພົນລະເຮືອນຈຳນວນໜຶ່ງໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ 2 ຕົວເມືອງເປັນກາງຄື: ວຽງຈັນ ແລະ ຫຼວງພະບາງ. ເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມປະສົມກັບຝ່າຍວຽງຈັນ, ຮັກສາລັດຖະບານປະສົມ ແລະ ຄະນະມົນຕີປະສົມການເມືອງແຫ່ງຊາດ. ໄປ ຄຽງຄູ່ກັບພະນັກງານການເມືອງ, ການທະຫານນັ້ນກໍ່ມີພະນັກງານຝ່າຍເສດຖະກິດກໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາຮ່ວມນຳຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງ. ເວລານີ້ລະບົບ ທະນາຄານ ລະຫວ່າງ 2 ເຂດ ແມ່ນເຄື່ອນໄຫວຕາມປົກກະຕິຢູ່ເຂດໃຜເຂດລາວ ຢູ່ຝ່າຍວຽງຈັນຄຸ້ມຄອງ ຫຼື 2 ຕົວເມືອງເປັນກາງກໍ່ແມ່ນ ໃຊ້ເງິນກີບວຽງຈັນ ຢູ່ເບື້ອງເຂດປົດປ່ອຍຂອງບັນດາກຳລັງຮັກຊາດກໍ່ແມ່ນໃຊ້ເງິນກີບປົດປ່ອຍເໝືອນເດີມ.

7. ໄລຍະແຕ່ປີ 1975 -1976

ແມ່ນເປັນປີທີ່ທົ່ວຝັກ, ທົ່ວກອງທັບ, ທົ່ວປວງຊົນເຮົາລູກຮື້ຂຶ້ນຍຶດອຳນາດການປົກຄອງ, ໃນວັນທີ 2 ທັນວາ 1975 ລົບລ້າງ ລະບອບລາຊາທິປະໄຕ ສະຖາປະນາ ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ ຂຶ້ນແທນ. ນັບແຕ່ນັ້ນມາ ຝັກ ແລະ ລັດຖະບານເຮົາກໍ່ ໄດ້ຍຶດ ແລະ ໂອນເອົາທະນາຄານ ແຫ່ງຊາດລາວໃນເມື່ອກ່ອນ ພ້ອມດ້ວຍທະນາຄານເອກະຊົນ, ນາຍທຶນຈຳໜ່າຍຈຳນວນໜຶ່ງເຊັ່ນ: ທະນາຄານ ອິນດູຈີນ, ທະນາຄານ ພັດທະນາແຫ່ງຮາດຊະອານາຈັກລາວ, ທະນາຄານລາວວຽງ ມາເປັນກຳມະສິດຂອງລັດ, ນອນນັ້ນແມ່ນ ມອບໃຫ້ເຈົ້າຂອງເກົ້າເຂົາຄືນ, ພາຍຫລັງຢຶດແລ້ວ. ໃນເບື້ອງຕົ້ນກໍ່ຍັງໃຊ້ເງິນກີບວຽງຈັນຢູ່ໃນເຂດປົດປ່ອຍໃໝ່. ຈົນມາຮອດເດືອນ 06 / 1976 ລັດຖະບານຈຶ່ງໄດ້ຕົກລົງປ່ຽນເງິນກີບວຽງຈັນ ແລ້ວເອົາເງິນກີບປົດປ່ອຍພົມຈຳໜ່າຍແທນທົ່ວເຂດປົດປ່ອຍໃໝ່. ເປັນການລົບ ລ້າງພາຫະນະເຄື່ອງມືທາງດ້ານເງິນຕາຂອງອຳນາດການປົກຄອງປະຕິການຂວາຈັດ ແລະ ກຳລັງທີ່ຜິນປະຕິວັດ ນັບວ່າເປັນໄຊຊະນະອັນ ໃຫຍ່ຫຼວງ ແລະ ມີລັກສະນະຕັດສິນ ກ່ຽວກັບການຕໍ່ສູ້ເງິນຕາລະຫວ່າງເຮົາກັບສັດຕູ ເຮັດໃຫ້ຝ່າຍກົງກັນຂ້າມຕົກຢູ່ໃນທ່າຮັບ ແລະ ປະລາ ໄຊຢ່າງເຈັບແສບໃນແນວລົບເງິນຕາ, ເປັນການຍົກສູງ ແລະ ເປີດກວ້າງຂອບເຂດການຈໍລະຈອນຂອງເງິນກີບ ປົດປ່ອຍ ຢ່າງກວ້າງຂວາງ. ນັບແຕ່ນັ້ນມາປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາກໍ່ໄດ້ມີເງິນຕາທີ່ເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ ແລະ ໃນ ປີ 1975 - 1976 ພາກສ່ວນ ທະນາຄານສູນ ກາງ ທີ່ເມືອງວຽງໄຊ ແລະ ບັນດາທະນາຄານແຂວງຕ່າງໆຂອງ ເຂດປົດປ່ອຍກໍ່ໄດ້ຍົກຍ້າຍເຂົ້າມາສູ່ໂຕເມືອງ ເພື່ອສືບຕໍ່ວຽກງານຂອງຕົນ. ທະນາຄານສູນກາງວຽງໄຊ ກໍ່ມາເຕົ້າໂຮມກັບທະນາຄານແຫ່ງຊາດລາວ ທີ່ລັດຖະບານປະຕິວັດເຮົາຕັ້ງຂຶ້ນ ແລະ ເປັນທະນາຄານອັນໜຶ່ງອັນ ດຽວກັນ ເອີ້ນວ່າ ທະນາຄານແຫ່ງຊາດ. ຊຶ່ງມີສຳນັກງານໃຫຍ່ຕັ້ງຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນ ແລະ ໃນເບື້ອງຕົ້ນມີ 19 ສາຂາ ແລະ ທຽບເທົ່ານັບ ທັງສາຂາຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ຕັ້ງຂຶ້ນໃໝ່ ພາຍຫລັງປົດປ່ອຍພະນັກງານກໍ່ໄດ້ເພີ່ມຂຶ້ນຢ່າງໄວວາ ສະເພາະທະນາຄານແຫ່ງຊາດທີ່ວຽງຈັນກໍ່ມີ ພະນັກງານ 278 ຄົນ ຖ້ານັບທົ່ວປະເທດກໍ່ເກືອບຈະຮອດ 1.000 ຄົນ ເມື່ອທຽບໃສ່ລະບົບທະນາຄານຂອງເຂດປົດປ່ອຍໃນ ເມື່ອກ່ອນມີ ພະນັກງານທັງໝົດພຽງແຕ່ 130 ກວ່າຄົນ. ໃນນັ້ນພະນັກງານວິຊາສະເພາະແທ້ 40 ກວ່າຄົນເທົ່ານັ້ນ.

- ການຈັດຕັ້ງໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃນທຸກດ້ານ ມີກົມ, ພະແນກ, ໜ່ວຍງານຕ່າງໆຢ່າງຄົບຊຸດ.

- ການປະກອບວັດຖຸເຕັກນິກກໍ່ແມ່ນກ້າວໜ້າກວ່າແຕ່ກ່ອນ, ລົດລາງພາຫະນະຮັບໃຊ້ວິຊາສະເພາະກໍ່ແມ່ນມີ ໃນລະດັບອັນແນ່ນອນ ຖ້າທຽບໃສ່ສະໄໝສົງຄາມ.

- ດ້ານວິຊາການກໍ່ແມ່ນກວ້າງຂວາງ ແລະ ເລິກເຊິ່ງ, ມີລັກສະນະຮອບດ້ານ ເປັນຕົ້ນແມ່ນການລະດົມແຫຼ່ງທຶນ, ການນໍາໃຊ້ທຶນກໍ່ ແມ່ນປະຕິບັດຕາມລະບຽບຫຼັກການຂອງທະນາຄານທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ຢ່າງເປັນກ້າວໆ. ເລີ່ມມີການພົວພັນກັບສາກົນເປັນຕົ້ນແມ່ນປະເທດ ສັງຄົມນິຍົມຈຳນວນໜຶ່ງເຊັ່ນ: ຫວຽດນາມ, ກຳປູເຈຍ, ໂຊຫວຽດ, ເຢຍລະມັນ ແລະ ອື່ນໆ ...

ໄລຍະການຝຶນຝູ່ເສດຖະກິດພາຍຫລັງສິ້ນຕົວພາບກັບຕ່າງຄົນມາ (1976 - 1980) ເວລານີ້ພາລະບົດບາດຂອງທະນາຄານແມ່ນເປັນ ເຄື່ອງມືຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ອຳນາດການປົກຄອງຂອງຊົນຊັ້ນກຳມະຊີບ. ຊຶ່ງແມ່ນພັກປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວເປັນຕົວແທນ ໃນນີ້ທະນາຄານມີ ພາລະໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງການພິມຈຳໜ່າຍເງິນຕາໃຫ້ມີຄວາມສະຫງົບ, ອອກແຮງລະດົມທຶນຮອນເພື່ອຮັບໃຊ້ໃຫ້ແກ່ການຝຶນຝູ່ເສດຖະກິດ, ຮຳບາດແຜສົງຄາມພາຍຫຼັງສິ້ນຕົວພາບກັບຕ່າງຄົນມາ ໂດຍການໃຫ້ກູ້ຢືມຊຸກຍູ້ການຜະລິດກະສິກຳ, ອຸດສະຫະກຳ, ການຈໍລະຈອນສິນຄ້າ ຢູ່ພາຍໃນປະເທດເປັນຕົ້ນຕໍ. ໄປຄຽງຄູ່ກັນນັ້ນກໍ່ຮັບພາລະເບີກຈ່າຍເງິນເດືອນ ແລະ ບໍລິຫານອື່ນໆ ເພື່ອແກ້ໄຂຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງ ພະນັກງານ, ທະຫານ - ຕ່າຫລວດ ແລະ ປະຊາຊົນບັນດາເຜົ່າ ແລະ ໃນເດືອນ 12/1979 ລັດຖະບານໄດ້ປ່ຽນເງິນກີບປົດປ່ອຍແລ້ວເອົາ ເງິນກີບທະນາຄານ ອອກຈຳໜ່າຍແທນໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດຈົນເຖິງທຸກວັນນີ້.

8. ໄລຍະປະຕິບັດນະໂຍບາຍດັດສ້າງ ແລະ ກໍ່ສ້າງສັງຄົມນິຍົມ (1980 - 1985):

ຕົກມາຮອດປີ 1980 ສະພາປະຊາຊົນສູງສຸດໄດ້ອອກກົດໝາຍສະບັບເລກທີ 001/81/ປສລ ລົງວັນທີ 21 ສິງຫາ 1981 ວ່າດ້ວຍສິດ ຜູກຂາດກ່ຽວກັບວຽກງານທະນາຄານ. ເວລານີ້ທະນາຄານໄດ້ປ່ຽນຊື່ຈາກ ທະນາຄານແຫ່ງຊາດ ມາເປັນ ທະນາຄານແຫ່ງລັດ ແລະ ປ່ຽນຊື່ ຜູ້ບໍລິຫານຈາກ ຜູ້ອຳນວຍການໃຫຍ່ທະນາຄານແຫ່ງຊາດ ມາເປັນທະນາຄານແຫ່ງລັດ ພ້ອມດ້ວຍບັນດາຮອງປະທານກໍ່ເຊັ່ນດຽວກັນ. ໄລຍະນີ້ແມ່ນທະນາຄານ ປະຕິບັດພາລະບົດບາດຕາມກົນໄກບໍລິຫານເກື້ອກຸນເປັນທະນາຄານອັນດຽວ ເອກະພາບໃນການຄຸ້ມຄອງ ແຕ່ ສູນກາງຮອດທ້ອງຖິ່ນ ຊຶ່ງການຈັດຕັ້ງຂອງທະນາຄານ ກໍ່ແມ່ນຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງກວ້າງຂວາງ ອັນປະກອບດ້ວຍ ທະນາຄານແຂວງ, ທະນາຄານເມືອງ, ຫ້ອງຮັບເງິນເມືອງ, ສະຫະກອນສິນເຊື້ອ. ເວົ້າເຖິງທະນາຄານເມືອງ ແມ່ນເກືອບວ່າມີທຸກໆເມືອງໃນທົ່ວປະເທດ, ຕັ້ງ ຕາມຫົວໜ່ວຍບໍລິຫານ ເວລານີ້ທະນາຄານໄດ້ມີຊ່ຽວຊານ ຂອງ ທະນາຄານຫວຽດນາມ ປະຈຳຢູ່ສູນກາງແຕ່ລະແຂວງ. ນອກຈາກ ຊ່ຽວຊານຫວຽດນາມແລ້ວ ຢູ່ທະນາຄານສູນກາງ ຍັງມີຊ່ຽວຊານໂຊຫວຽດ, ເຢຍລະມັນ ມາຊ່ວຍເຫຼືອການຮ່ວມມືກັບສາກົນ ເວລານີ້ ເລີ່ມກ້ວາງຂວາງ.

- ດຳເນີນການຄຸ້ມຄອງຮອບດ້ານແຕ່ສູນກາງຮອດທ້ອງຖິ່ນເຊັ່ນ: ດ້ານການຈັດຕັ້ງ, ການບັນຈຸຊັບຊ້ອນພະນັກງານ, ດ້ານການເງິນ ແລະ ງົບປະມານ ການປະຕິບັດນະໂຍບາຍເງິນເດືອນ ແລະ ການໃຊ້ຈ່າຍຕ່າງໆ ແມ່ນທະນາຄານສູນກາງຮັບຜິດຊອບ.

- ດ້ານວິຊາສະເພາະເວລານີ້ ເວົ້າເຖິງແຫຼ່ງທຶນແມ່ນບໍ່ມີພໍເທົ່າໃດ ສວນຫລາຍແມ່ນອາໄສທຶນພິມຈຳໜ່າຍ ຕາມແຜນການທີ່ສູນກາງ ອະນຸມັດແຕ່ລະປີ. ນອກຈາກນັ້ນກໍ່ມີທຶນຊ່ວຍເຫຼືອລ້າ ແລະ ທຶນລະດົມເງິນຝາກປະຢັດຈຳນວນໜຶ່ງ ເວົ້າລວມແຫຼ່ງທຶນທັງອ່ອນນ້ອຍ ທັງ ຂາດເຂີນ ກະແຈກກະຈາຍທີ່ສຸດ.

- ດ້ານການນໍາໃຊ້ທຶນ ກໍ່ແມ່ນຮັບໃຊ້ນະໂຍບາຍດັດສ້າງ ແລະ ກໍ່ສ້າງສັງຄົມນິຍົມເຊັ່ນ: ໃຫ້ໂຮງຈັກ, ໂຮງງານ, ນິຄົມກະເສດຂອງລັດ ກູ້ຢືມ. ນອກຈາກນັ້ນກໍ່ແມ່ນໃຫ້ຮ້ານຄ້າຂອງລັດ, ລວມໝູ່ກູ້ຢືມເຊັ່ນ: ສະຫະກອນຊື້ຂາຍ, ສະຫະກອນກະເສດ, ສ່ວນເສດຖະກິດ ເອກະເທດ, ເອກະຊົນ ແມ່ນບໍ່ໄດ້ໃຫ້ກູ້ຢືມ ຫຼື ໃຫ້ກໍ່ແມ່ນຈຳກັດທີ່ສຸດ. ການໃຫ້ກູ້ຢືມກໍ່ບໍ່ມີການໄລ່ລຽງ ຫລື ໄລ່ລຽງກໍ່ແມ່ນແບບ ເກື້ອກຸນ. ໄດ້ກຳໄລເທົ່າໃດມອບໃຫ້ສູນກາງ, ຫຼຸບທຶນແມ່ນໃຫ້ສູນກາງຖືມຊຸມໃຫ້. ການປະຕິບັດນະໂຍບາຍດັ່ງກ່າວໄດ້ແກ່ຍາວມາເຖິງປີ 1986 - 1987 ຈຶ່ງຄ່ອຍໆ ມີການຫັນປ່ຽນ.

9. ໄລຍະການປະຕິບັດຕາມນະໂຍບາຍທາງດ້ານເສດຖະກິດໃໝ່ ທີ່ມີການໄລ່ລຽງແບບທຸລະກິດ ຕາມທິດສັງຄົມນິຍົມ (1988 - 2003)

ປະຕິບັດຕາມເນື້ອໃນຈິດໃຈ ມະຕິກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຂອງພັກປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວຄັ້ງທີ IV ຊຶ່ງໄດ້ໄຂຂຶ້ນ ໃນວັນທີ 13/11/1986 ທີ່ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ. ໃນກອງປະຊຸມຄັ້ງນີ້ແມ່ນດຳເນີນການປ່ຽນແປງໃໝ່ຮອບດ້ານ, ມີທິດນຳ, ມີຫລັກການ. ໂດຍປະຕິບັດຈິດໃຈດັ່ງກ່າວ ສະພາລັດຖະມົນຕີໄດ້ອອກມະຕິຕົກລົງ ເລກທີ 11/ປສລ ລົງວັນທີ 12 ມີນາ 1988 ວ່າດ້ວຍການຫັນເອົາລະບົບທະນາຄານໄປສູ່ທຸລະກິດຕາມທິດສັງຄົມນິຍົມ. ເພື່ອເຮັດໃຫ້ມະຕິຕົກລົງດັ່ງກ່າວ ໄດ້ປະກົດຜົນເປັນຈິງ ທະນາຄານແຫ່ງລັດກໍ່ໄດ້ຫັນເອົາລະບົບທະນາຄານທີ່ເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວໃນເມື່ອກ່ອນມາເປັນທະນາຄານ 2 ຂັ້ນ ນັ້ນກໍ່ຄື: ທະນາຄານກາງ ແລະ ທະນາຄານທຸລະກິດ, ທະນາຄານກາງເປັນທະນາຄານຂອງທະນາຄານ ຫຼື ທະນາຄານແມ່ ເພື່ອເຮັດໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກທາງດ້ານເສດຖະກິດເງິນຕາ ແລະ ສິນເຊື່ອ, ເວລານີ້ທະນາຄານໄດ້ປ່ຽນຊື່ຈາກທະນາຄານແຫ່ງລັດ ມາເປັນທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ ຊຶ່ງມີກົດໝາຍເລກທີ 05/ສພຊ ລົງວັນທີ 14 ຕຸລາ 1995 ຮອງຮັບ, ມີສະພາບໍລິຫານທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ ເປັນອົງການຄຸ້ມຄອງດູແລສູງສຸດ. ນອກຈາກນັ້ນໄດ້ປ່ຽນຊື່ປະທານທະນາຄານແຫ່ງລັດ ມາເປັນ ຜູ້ວ່າການທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ. ທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ ເປັນອົງການນິຕິບຸກຄົນ, ເປັນສະມາຊິກຂອງລັດຖະບານ ມີຖານະທຽບເທົ່າກະຊວງ, ມີສຳນັກງານໃຫຍ່ຕັ້ງຢູ່ນະຄອນວຽງຈັນ ເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງກວດກາບັນດາທະນາຄານທຸລະກິດ ແລະ ສະຖາບັນການເງິນຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ, ເປັນຜູ້ຮັກສາຄັງສຳຮອງເງິນຕາຕ່າງປະເທດຂອງລັດຖະບານ, ເຮັດໜ້າທີ່ຄຸ້ມຄອງການພິມຈຳໜ່າຍເງິນຕາຕາມການມອບໝາຍ ແລະ ອະນຸຍາດຂອງລັດຖະບານ, ເຮັດການຊຳລະສະສາງລະຫວ່າງທະນາຄານ, ລາຍງານສະພາບເສດຖະກິດໃຫ້ແກ່ລັດຖະບານເປັນປົກກະຕິ ເປັນຕົວແທນໃຫ້ລັດຖະບານໃນກອງເງິນທຶນສາກົນ ແລະ ເຮັດໜ້າທີ່ອື່ນໆ ຕາມການມອບໝາຍຂອງລັດຖະບານ. ຈາກນັ້ນກໍ່ໄດ້ຫັນເອົາບັນດາສາຂາ ແລະ ທຽບເທົ່າໄປສູ່ທຸລະກິດ ຈາກ 19 ແຫ່ງໃນເມື່ອກ່ອນໃຫ້ຍັງເຫຼືອພຽງ 7 ແຫ່ງຄື: ຫັນເອົາທະນາຄານກຳແພງ (I) ເປັນທະນາຄານນະຄອນຫຼວງ ບໍ່ມີສາຂາ, ຫັນເອົາທະນາຄານກຳແພງ (II) ເປັນທະນາຄານເສດຖາທິລາດ ມີສາຂາຢູ່ບໍລິຄຳໄຊ ແລະ ແຂວງວຽງຈັນ, ຫັນເອົາທະນາຄານການຄ້າຕ່າງປະເທດລາວໄປສູ່ທຸລະກິດ, ຫັນເອົາບັນດາທະນາຄານ ທີ່ຢູ່ບັນດາແຂວງພາກໃຕ້ ໃຫ້ເປັນທະນາຄານພາກໃຕ້ເຊິ່ງມີສຳນັກງານໃຫຍ່ຕັ້ງຢູ່ ປາກເຊ ແຂວງຈຳປາສັກ ມີສາຂາຢູ່ ຈຳປາສັກ, ເຊກອງ, ອັດຕະປື, ຫັນເອົາທະນາຄານຕັ້ງຢູ່ພາກກາງເປັນທະນາຄານລາວໃໝ່ ຊຶ່ງມີສຳນັກງານໃຫຍ່ຕັ້ງ ຢູ່ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ ມີສາຂາຕັ້ງຢູ່ ທ່າແຂກ ແຂວງຄຳມ່ວນ, ຫັນເອົາທະນາຄານຢູ່ບັນດາແຂວງພາກເໜືອ ເປັນທະນາຄານລ້ານຊ້າງ ຊຶ່ງມີສຳນັກງານໃຫຍ່ຕັ້ງຢູ່ຫລວງພະບາງ ແລະ ມີສາຂາຕັ້ງຢູ່ ໄຊຍະບູລີ, ບໍ່ແກ້ວ, ອຸດົມໄຊ, ຫຼວງນໍ້າທາ, ຜົ່ງສາລີ, ຈາກນັ້ນກໍ່ຫັນເອົາບັນດາທະນາຄານຢູ່ທາງພາກຕາເວັນອອກສ່ຽງເໜືອ ເປັນທະນາຄານອາລຸນໃໝ່ ຊຶ່ງມີສຳນັກງານໃຫຍ່ຕັ້ງຢູ່ໂພນສະຫວັນ ແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະ ມີສາຂາຢູ່ ຊຳເໜືອ ແຂວງຫົວພັນ. ການຫັນໄປສູ່ທຸລະກິດໄດ້ສຳເລັດລົງໃນປີ 1991 ບັນດາທະນາຄານທຸລະກິດເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນເຮັດໜ້າທີ່ຈຸນລະພາກ ມີໜ້າທີ່ບໍລິການລູກຄ້າໂດຍກົງຕໍ່ກັບການໃຫ້ກູ້ຢືມ, ການຝາກ, ການຖອນ, ການໂອນເງິນ, ການຊຳລະສະສາງ, ການຄ້າປະກັນ ແລະ ອື່ນໆ ຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາຂອງທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ, ທະນາຄານທຸລະກິດບໍ່ມີສະພາບໍລິຫານ ແລະ ຄະນະອຳນວຍກາຍເປັນຜູ້ຄຸ້ມຄອງດູແລ. ຈາກທີ່ເປັນທະນາຄານທີ່ດຳເນີນກິນໄກບໍລິຫານເກື້ອກູນ ໄດ້ກ້າວໄປສູ່ການໄລ່ລຽງໃນທຸກດ້ານ, ມີຖານະການເງິນເປັນເອກະລາດ, ເປັນເຈົ້າຕົນເອງ ແລະ ກໍ່ຢູ່ໃນຊ່ວງໄລຍະເວລານີ້ ບັນດາທະນາຄານທຸລະກິດຂອງລັດຫຸ້ນສ່ວນເອກະຊົນ, ເອກະຊົນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ກໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢ່າງເປັນຂະບວນເຊັ່ນ: ທະນາຄານຮ່ວມພັດທະນາລາວ - ໄທ, ທະນາຄານກຸງເທບ, ທະນາຄານກຸງໄທ, ທະນາຄານກະສິກອນໄທ, ທະນາຄານທະຫານໄທ, ທະນາຄານກຸງສີອາຍຸດທະຍາ, ທະນາຄານໄທພານິດ ຕໍ່ມາຮອດປີ 1993 ລັດຖະບານກໍ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງທະນາຄານສິ່ງເສີມກະສິກຳ ຂຶ້ນເປັນທະນາຄານສະເພາະຮັບໃຊ້ການຜະລິດກະສິກຳ ແລະ ຕໍ່ມາມີທະນາຄານທຸລະກິດຂອງຕ່າງປະເທດ ຈຳນວນໜຶ່ງສືບຕໍ່ມາຕັ້ງສາຂາເຊັ່ນ: ທະນາຄານພັບບຣິກ, ສະແຕນດາດແບງ, ທະນາຄານຮ່ວມທຸລະກິດລາວ-ຫວຽດນາມ ກໍ່ຖືກສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນປີ 2000 ນັບແຕ່ປະຕິບັດກິນໄກເສດຖະກິດໃໝ່ມານີ້ທະນາຄານໄດ້ຮ່ວມມືກັບສາກົນຢ່າງກ້ວາງຂວາງ. ເປັນຕົ້ນກອງທຶນສາກົນ IMF,

ADB, WB ເປັນຕົ້ນ. ອາດເວົ້າໄດ້ວ່ານັບແຕ່ປີ 1990 ເປັນຕົ້ນມາ ແມ່ນລະບົບທະນາຄານມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງທາງດ້ານ ປະລິມານ ແລະ ຄຸນນະພາບໄດ້ນຳໃຊ້ເຄື່ອງມື ແລະ ອຸປະກອນຮັບໃຊ້ວິຊາສະເພາະຂອງຕົນມາ ເປັນກ້າວໜຶ່ງທີ່ຮຸນແຮງຂອງເຂດລັດກໍ່ຄືເອກະຊົນກໍ່ ໄດ້ຮັບການປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ໂດຍສະເພາະແມ່ນ ທະນາຄານທຸລະກິດຂອງລັດໄດ້ມີການລວມຕົວ ຈາກ 7 ແຫ່ງໃນເມື່ອກ່ອນ ໃຫ້ ຍັງເຫລືອແຕ່ 2 ແຫ່ງຄື: ທະນາຄານລາວໃໝ່ຈຳກັດ ແລະ ທະນາຄານລ້ານຊ້າງຈຳກັດ ຊຶ່ງມີສຳນັກງານໃຫຍ່ຕັ້ງຢູ່ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ ແລະ ມີສາຂາຢັ້ງຢາຍຢູ່ທົ່ວປະເທດ. (ໃນປີ 1997 - 1998) ໄດ້ສຳເລັດການປັບປຸງດັ່ງກ່າວສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ: ລະບົບທະນາຄານຢູ່ປະເທດ ເຮົາໄດ້ຮັບການພັດທະນາໃຫ້ກ້າວໄປຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ຫາກຫຼຽວຄົນຫຼັງກ່ອນໜ້ານີ້ 35 ປີ ເຫັນວ່າຫ່າງໄກກັນຫຼາຍຈາກທີ່ຝາມີເປົ້າ ເລີ່ມຕົ້ນ ຈາກຫ້ວຍເລິກປ່າດົງຕົບໜາ, ເຄື່ອງມືຮັບໃຊ້ປະຖົມປະຖານສຸດທ້າຍຫຼັງ ຊຳບໍ່ໜ້າຍັງຖືກສົງຄາມທາງບົກ ແລະ ທາງອາກາດທຳລາຍຢ່າງ ທໍລະຫົດ ແລະ ປ່າເຖື່ອນທີ່ສຸດຈາກພວກປຸ້ນບ້ານຊຶ່ງເມືອງ ກ້າວສຸດຄວາມສິວິໄລ ນ້ຳໄຫຼໄຟສະຫວ່າງ. ດຳລົງຊີວິດຢູ່ພາຍໃຕ້ ທ້ອງຝ້າແຫ່ງ ສັນຕິພາບ ແລະ ອິດສະຫຼະພາບຮອບດ້ານ. ບັນດາທີ່ຕັ້ງສຳນັກງານຂອງທະນາຄານທຸກແຫ່ງໄດ້ກ້າວສູ່ສະພາບປົກກະຕິ ໂອໂຖງ ແລະ ທັນ ສະໄໝ, ຢູ່ໃນນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ ແລະ ບັນດາແຂວງຕ່າງໆກໍ່ເຊັ່ນດຽວກັນ ຖັ້ນແຖວພະນັກງານນັບຮ້ອຍ, ນັບຜັນໄດ້ຮັບການປັບປຸງຍົກ ລະດັບຂຶ້ນໃນທຸກດ້ານຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ ທັງຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ນອກປະເທດ. ການເຕີບໃຫຍ່ເຂັ້ມແຂງຂອງທະນາຄານປະເທດລາວໃນເມື່ອກ່ອນ ແລະ ທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ ໃນປະຈຸບັນ ແມ່ນມີຫຼາຍສາເຫດ ແລະ ຫລາຍປັດໃຈຄື: ປັດໃຈພາຍໃນ ແລະ ປັດໃຈພາຍນອກ ເປັນຕົ້ນການ ອຸ່ມຊຸ່ມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກບັນດາປະເທດເພື່ອນມິດຢູ່ໃກ້ ແລະ ຢູ່ໄກ ພິເສດແມ່ນທະນາຄານແຫ່ງລັດຫວຽດນາມ ໄດ້ໃຫ້ການ ອຸ່ມຊຸ່ມຊ່ວຍເຫຼືອຢ່າງຮອບດ້ານ ແລະ ມີປະສິດທິຜົນຕະຫລອດມາ ບໍ່ວ່າໃນສະໄໝຕໍ່ສູ້ກູ້ຊາດກໍ່ຄື ພາຍຫລັງສັນຕິພາບກັບຕ່າງຄືນມາ ແລະ ໄລຍະທີ່ພວກເຮົາດຳເນີນພາລະກິດປ່ຽນແປງໃໝ່ຢ່າງຮອບດ້ານເວລາ ໃດພວກເຮົາກໍ່ໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນຈາກທະນາຄານແຫ່ງລັດ ຫວຽດນາມເປັນພິເສດ, ປະກອບສ່ວນຮັດແໜ້ນຄວາມສາມັກຄີແບບພິເສດລະຫວ່າງສອງຝັກ, ສອງລັດ ປະຊາຊົນສອງຊາດລາວ - ຫວຽດນາມ ໃຫ້ ແໜ້ນແຜ່ນ ແລະ ຍືນຍົງຄົງຕົວຕະຫລອດໄປ. ຂະແໜງການທະນາຄານຈະຂໍຈິດຈຳ ແລະ ຮູ້ບຸນຄຸນຕໍ່ການ ຊ່ວຍເຫລືອ ອັນລ້ຳຄ່ານັ້ນຈົນຕາບເທົ່າໃດໆ. ໂດຍເຫັນໄດ້ຄຸນງາມຄວາມດີໃນໄລຍະຜ່ານມາກໍ່ຄືປະຈຸບັນ, ລັດຖະບານຈຶ່ງໄດ້ອອກດຳລັດຮັບຮອງເອົາ ວັນທີ 7 ຕຸລາ 1968 ເປັນວັນສ້າງຕັ້ງຂະແໜງການທະນາຄານ, ເພາະວັນດັ່ງກ່າວແມ່ນວັນພິມຈຳໜ່າຍເງິນກີບປົດປ່ອຍຂອງບັນດາກຳລັງ ຮັກຊາດ ເຊິ່ງຝັກປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວເປັນ ແຖນນຳ ແລະ ນຳພາຍາດເອົາໄຊຊະນະຢ່າງສົມບູນ, ນັບແຕ່ໂຮມເຂົ້າກັນກັບທະນາຄານແຫ່ງ ຊາດລາວເປັນຕົ້ນ ມາແຕ່ລະສະໄໝມີບັນດາທ່ານຜູ້ບໍລິຫານດັ່ງນີ້:

- 2/12/1975 - 1977 ທ່ານ ທອງຈັນ ອຸບປາລະວັນ ເປັນຜູ້ອຳນວຍການໃຫຍ່ທະນາຄານແຫ່ງຊາດ;
- 1978 - 1980 ທ່ານ ໜູຜັນ ສິດພະໄຊ ເປັນຜູ້ອຳນວຍການໃຫຍ່;
- 1980 ທ່ານ ຄຳຜຸຍ ແກ້ວບົວລະພາ ເປັນຜູ້ອຳນວຍການໃຫຍ່ (3 ເດືອນ);
- 1980 - 1983 ທ່ານ ໂຊດ ເພັດລາສີ ເປັນຜູ້ອຳນວຍການໃຫຍ່;
- 1983 - 84 - 87 ທ່ານ ບຸດສະບິງ ສຸວັນນະວິງ ເປັນປະທານທະນາຄານແຫ່ງລັດ;
- 1987 - 1988 ທ່ານ ໜູຜັນ ສິດພະໄຊ ເປັນປະທານທະນາຄານແຫ່ງລັດ;
- 1988 - 1990 ທ່ານ ນາງ ປານີ ຢາທໍ່ຕູ້ ເປັນປະທານທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ;
- 1990 - 1992 ທ່ານ ນາງ ປານີ ຢາທໍ່ຕູ້ ເປັນຜູ້ວ່າການທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ;
- 1993 - 1994 ທ່ານ ບຸດສະບິງ ສຸວັນນະວິງ ເປັນຜູ້ວ່າການທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ;
- 1995 - 1997 ທ່ານ ນາງ ປານີ ຢາທໍ່ຕູ້ ເປັນຜູ້ວ່າການທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ;
- 1997 - 1999 ທ່ານ ເຈືອງ ສົມບູນຂັນ ເປັນຜູ້ວ່າການທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ;
- 1999 - 2001 ທ່ານ ສຸກັນ ມະຫາລາດ ເປັນຜູ້ວ່າການທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ;
- 2001 - 2002 ທ່ານ ພູເພັດ ຄຳພູນວິງ ຮັກສາການແທນຜູ້ວ່າການທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ;

- 25 / 4 / 2002 - 21 / 2 / 2003 ທ່ານ ຈັນສີ ໂພສິຄຳ ເປັນຜູ້ວ່າການທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ;
- 21 / 2 / 2003 ເປັນຕົ້ນມາແມ່ນ ທ່ານ ພູມິ ທິບພະວອນ ເປັນຜູ້ວ່າການທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ;

ການກໍ່ສ້າງພະນັກງານດ້ານວິຊາການໃນປີ 1975 - 2002

• ສ້າງຢູ່ພາຍໃນປະເທດ

- ຝັກອົບຮົມ ແລະ ສຳມະນາພາຍໃນ 4,886 ຄົນ;
- ບຳລຸງໄລຍະສັ້ນຊັ້ນຕົ້ນ 511 ຄົນ;
- ຊັ້ນກາງ 168 ຄົນ;
- ຊັ້ນສູງ 07 ຄົນ;
- ປະລິນຍາຕີ 09 ຄົນ;

• ສ້າງຢູ່ຕ່າງປະເທດ

- ຝັກອົບຮົມ ແລະ ສຳມະນາຢູ່ຕ່າງປະເທດ 1,416 ຄົນ.
- ຊັ້ນກາງ 152 ຄົນ;
- ຊັ້ນສູງ 25 ຄົນ;
- ເໜືອຊັ້ນສູງ 120 ຄົນ;

ນັ້ນແມ່ນການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ຄວາມເປັນມາແຕ່ອະດີດຈົນເຖິງປະຈຸບັນຂອງທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ.

ພວກເຮົາມີຄວາມພາກພູມໃຈ ແລະ ທໍລະນົງໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ກັບການເຕີບໃຫຍ່, ຂະຫຍາຍຕົວຕໍ່ກັບຜົນງານຜົນສຳເລັດທີ່ຂະແໜງການພວກເຮົາຍາດມາໄດ້ຖືອັນນັ້ນແມ່ນສິ່ງກາລະບູຊາ ແລະ ອຳມະຕະຕະຫລອດໄປ ແຕ່ຄວາມພາກພູມໃຈ ແລະ ທໍລະນົງໃຈດັ່ງກ່າວມັນບໍ່ໄດ້ຢຸດຢູ່ພຽງເທົ່ານີ້, ມັນຈະຕ້ອງໄດ້ສືບຕໍ່ກ້າວໄປທາງໜ້າເລື້ອຍໆ ເພື່ອຄວາມສີວິໄລ ແລະ ຄວາມຮັ່ງມີເຂັ້ມແຂງຂອງປະເທດຊາດ. ນຳປະເທດເຮົາໃຫ້ຫລຸດຜົນອອກຈາກຄວາມດ້ອຍພັດທະນານັ້ນ ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຂະແໜງການທະນາຄານເຮົາຕ້ອງໄດ້ປັບປຸງຕົນເອງໃຫ້ເຂັ້ມແຂງໃນທຸກດ້ານ ເປັນຕົ້ນແມ່ນດ້ານທຶນຮອນ, ດ້ານວິຊາການ, ດ້ານຊັບພະຍາກອນມະນຸດ, ການປະກອບອຸປະກອນພາຫະນະເຕັກນິກຕ່າງໆໃຫ້ຄົບຖ້ວນບໍລິບູນ ແລະ ທັນສະໄໝຄືກັບນາໆຊາດທີ່ເພິ່ນກຳລັງກ້າວໄປສູ່ຍຸກສະໄໝແຫ່ງຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ທັນສະໄໝ ແນໃສ່ບັນລຸແຜນຍຸດທະສາດທາງດ້ານເງິນຕາ ແລະ ສິນເຊື້ອແຕ່ນີ້ຫາ ປີ 2020 - 2010 - 2005 ທີ່ທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ ໄດ້ວາງໄວ້. ທັນທະນາຄານໄປສູ່ຄວາມທັນສະໄໝແຕ່ລະກ້າວ. ສາມາດເປັນແຖນນຳ, ເປັນເຈົ້າພາທາງຂອງລະບົບທະນາຄານ ຢູ່ປະເທດເຮົາສາມາດແກ່ງແຍ້ງແຂ່ງຂັນກັບທະນາຄານຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ຂອງຕ່າງປະເທດ, ເຮັດໃຫ້ທະນາຄານເຮົາຍັບເຂົ້າໃກ້ກັບມາດຖານສາກົນເທື່ອລະກ້າວ. ຢາກເຮັດໄດ້ແນວນັ້ນມັນຮຽກຮ້ອງ ໃຫ້ພະນັກງານສະມາຊິກພັກທົ່ວຂະແໜງການທະນາຄານ ຈຶ່ງໄດ້ເສີມຂະຫຍາຍມູນເຊື້ອ ແລະ ຜົນງານທີ່ຕົນຍາດມາໄດ້ໃນໄລຍະຜ່ານມານັ້ນຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ, ພ້ອມກັນຕັດສິນໃຈເປັນນ້ຳໜຶ່ງໃຈດຽວ ເຊິດຊູຈິດໃຈຮັກຊາດເປັນເຈົ້າຕົນສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງດ້ວຍຕົນເອງ, ເດັດດ່ຽວຜ່ານຜ່າອຸປະສັກຕ່າງໆ ນາໆ ເພື່ອພາຂະແໜງການທະນາຄານກ້າວຂຶ້ນໄປເລື້ອຍໆຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການຂອງປະເທດຊາດ ແລະ ຍຸກສະໄໝ.

ຂຽນໂດຍ: ວຽງທອງ ແກ້ວມະນີສີ